

stond te luisteren, toen zij langen tijd met zichzelf sprak in de eenzame kamer. Zij riep het verlegen kind binnen en legde het uit, met een spottenden glimlach: van wat je gehoord hebt, begrijp je toch niets. Ga aan je werk en doe niet als een gans!

Plotseling ging zij op reis.

Haar aangelegenheden liet zij zoo haastig regelen alsof zij geen dag te verliezen had.

Op een middag vertrok ze. Haar koffers waren vooruitgezonden. Zij reed weg in haar eigen open rijtuig, met galopperende paarden, en achteroverleunend in haar kussens als een openlijke triomf; een lange, witte struisveer wapperde van haar grooten hoed af achter haar uit op de deiningen van haar lichtgebogen, smallen hals mee. Het hoefgekletter en het snelle geratel der wielen deed in het voorbijgaan menigeen naar haar opzien.

— Daar gaat freule van H.”.

Zij zat met een stillen glimlach om haar vast gesloten lippen en met rustige, even neergelaten oogleden.

Toen zij laat in den namiddag op haar vooruitbestelde hotelkamer aankwam en zij door de open ramen den donkerrooden avondhemel boven zich zag en de verrassend-zware geur van een nieuwe lente inademde, overviel haar een gevoel van onnoembare vervreemding tusschen al die onbekende dingen en voorwerpen rondom haar. Nog nimmer had de kleur van den hemel haar zoo ellendig eenzaam geschenen. Zij zonk neer op een stoel en vouwde de handen bijna smeekend.

— Oh!

Daar zat ze, en dwong zich de bekentenis af, dat haar reisplan niets anders dan een vlucht was, een vlucht voer wat haar te sterk aan hem herinnerde....

En zoo onbeschrijfelijk moe gevoelde zij zich na deze overtuiging, dat het angstzweet haar kil maakte en zij met haar gearfumeerden zakdoek telkenmale zich voorhoofd en mond moest afvegen.

Den volgenden dag zou de boot vertrekken. Zij had naar Noorwegen willen reizen, dat haar voorkwam het lard van den reinigenden zelfinkeer te zijn; maar ontmoedigd telefoonde zij haar plaats op de boot af en dacht na wat haar nu te doen stond. Nu zij zichzelf iedere toekomst had ontnomen, voelde zij een haat tegen haar eigen openhartigheid, die haar zulke hevige folteringen oplegde. Waarom mocht zij hem niet trachten te vergeten, nu zij toch afstand van hem moest doen? Moest zij als door een eeuwige keten steeds dáaraan herinnerd worden?

Zij kon niet besluiten naar huis te gaan. Haar trots was nog sterk genoeg om haar te zeggen, dat zij na zó'n uittocht, die als een uitdaging had gegolden, niet zó kon thuis komen..

Zij voelde zich als een verslagene. Zij ging rond in een haar vreemde stad en de marteling harer gedachten trok met haar mee. In het groote park wandelde zij vele uren door de lanen, waar de bomen in eerste lentefrischheid ontknoopten en de hemel als een azuurblauwe oneindigheid boven haar stónd. Zij zag en begreep er weinig van; het was alles zoo donker voor haar.

Zij wandelde of zat op de banken.

Op een zonnigen ochtend zag zij een kind, dat haar aan Frederik herinnerde. Zij ontroerde ervan en bleef wezenloos toekijken.

De kleine jongen lag op zijn knieën in het gras en mikte steentjes naar den vijver. Dan keerde hij zich om en lachte tegen zijn moeder alsof hij zeggen wilde: ging het niet mooi?

Zij probeerde op te staan, maar haar beenen waren op eens zonder kracht geworden en zij viel hulpeloos terug.

Dat was Frederik! Frederik mikte ook met steentjes naar het water en zeide bij elken nieuwen worp, dat hij dezen keer verder zou gooien dan den vorigen. Dan gingen zij samen kijken of het waar was. En als het niet waar was en zij zeide dat, werd hij boos en schreeuwde dat het wél zoo was!